

— това е старият в. „Вѣкъ“ съ същата политическа отсѣнка, тонъ, езикъ, само съ малко промѣнено заглавие. Дори подлистникътъ на „Вѣкъ“ — „Атила“, продължава въ „XIX вѣкъ“.

„Вѣкъ“ („XIX вѣкъ“) е предимно политически вестникъ. Почти въ всѣки брой разглежда съ голѣма вещина голѣмитѣ проблеми на западно-европейската политика въ връзка съ източния въпросъ, както и стопанскитѣ и финансови въпроси на Балканитѣ и Европа. Редовно помѣства търговски бюлетинъ и паричната борса въ Цариградъ. Въпрѣки своя предимно политически характеръ, отдѣля мѣсто и за въпроситѣ на образованието, възпитанието, историята на българския народъ. Забавно-литературниятъ отдѣлъ е представенъ съ известни преводни творения (Шатобрианъ: Атила; Молиеръ: Скѣперникътъ и др.) и оригинални (Ст. Михайловски — нѣколко полит. стихотворения, М. Балабановъ — спомени и др.). Сътрудници: А. Шоповъ, К. Жинзифовъ, С. С. Бобчевъ, Д-ръ Т. Стояновичъ, В. Нейчевъ и др. Следъ Априлското въстание „XIX вѣкъ“ престава да излиза.

„Напрѣдъкъ“ и „Вѣкъ“ („XIX вѣкъ“) по своя остъръ тонъ, строга критика и голѣма смѣлость се отличаватъ не само отъ всички свои събратя въ турската империя, но и отъ нѣкои емигрантски вестници. Ако останалитѣ български вестници отъ тази епоха ратуваха и допринесоха за културното издигане на българския народъ и за изнасянето църковната борба на добъръ край, „Напрѣдъкъ“ и „Вѣкъ“ иматъ неограничена заслуга за развитието на гражданското съзнание у българина, за подготвянето му да търси по-носенъ, по-човѣшки, по-свободенъ животъ. Нима постоянното настояване за прилагане съдържанието и духа на Хати-Хумаюна, постоянното втѣпяване на българина, че има право да иска, да се бори за човѣшки права, не е действувало внушително върху неговото чувство, върху неговата угнетена душа, не го е подтикнувало да иска по-решително, по-настойчиво — дори съ орѣжие — своитѣ права?

По това време въ Цариградъ излизалъ „The Lewant Times“, издаванъ отъ Ж. Лафанъ Ханли. На 12 януарий 1874 г. „The Lewant Times“ почналъ седмично издание на български. Като редакторъ фигуриралъ Петко Сандовъ. Отъ бр. 29 (31 августъ 1874 г.) българското издание замѣнило английското название съ българския му преводъ: „Источно врѣме“. Този вестникъ излизалъ до 1877 година. Въ редакцията на „Источно врѣме“ сж участвували Др. Цанковъ, Хр. Ваклидовъ, Д. П. Минковъ, В. Мачуковски.

„Источно врѣме“ е помѣствалъ статии по външно-политически и вътрешно-политически въпроси, отъ своя английски събратъ, въ преводъ, а по българскитѣ проблеми — оригинални статии и кореспонденции. По време на борбитѣ, които една частъ отъ цариградскитѣ българи водѣли срещу